

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ:

ΤΑΞΗ - ΤΜΗΜΑ:

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ:

Θ. Ε. 2. ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ

2. 1. Εργασία

ΦΥΛΛΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

📁 Μελέτησε με προσοχή το παρακάτω κείμενο και υπογράμμισε τα σπουδαιότερα σημεία, έννοιες - κλειδιά, [προσοχή η υπογράμμιση των σπουδαιότερων σημείων να γίνει με χάρακα, και των εννοιών - κλειδιών με μαρκαδόρο].

«Εκτός όμως από την άμεση, υπάρχει και έμμεση εντολή για εργασία. Αναγράφεται στη Γένεση: "καί εἰπὺν ὁ Θεός: Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν...". Από αυτό το χωρίο προκύπτει πως ο άνθρωπος έχει δύο όψεις, οι οποίες εκφράζουν τη δομή του, μία στατική και μία δυναμική. Η πρώτη αποτέλει τον ιδανικό τύπο του ανθρώπου, ο οποίος έχει πλασθεί "κατ' εἰκόνα" του Δημιουργού του. Η δεύτερη όψη, η δυναμική, περιέχει τη δυνατότητα του ανθρώπου να ρθώσει τον ιδανικό τύπο του, ώστε να γίνει ὕπαρξη "καθ' ὁμοίωσιν" του Δημιουργού της, να τον μοιάσει. Όσο δὲν θα τον μοιάζει, δὲν θα είναι ολοκληρωμένος άνθρωπος.

[...] Ο αρχαῖος Ισραηλίτης πληροφορείται πως ο πρώτος που εργάσθηκε είναι ο Θεός και ότι πρέπει να τον μοιάσει και θα τον μοιάσει με την εργασία, διότι "δία της εργασίας ο άνθρωπος οδηγείται εἰς "ὁμοίωσιν" του προς τον προσωπικόν αὐτοῦ δημιουργόν".

Ο πρώτος πού αισθάνθηκε εσωτερική ικανοποίηση από την εργασία του, σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη, είναι ο Θεός, ως δημιουργός του σύμπαντος. Ο συγγραφέας της Γενέσεως τον παρουσιάζει κάθε βράδυ, μετά το τέλος του ἔρχου κάθε ημέρας, να το αποθανμάζει και να βλέπει ότι είναι "καλόν". Αλλά και μετά από κάθε ἔργο του, όταν η δημιουργία του δὲν διαρκούσε ολόκληρη ημέρα, πάλι το κοίταζε τέλειωμένο, το

χαιρόταν και έβλεπε ότι ήταν "καλόν". Όταν όμως τελείωσε και η έκτη ημέρα, επιθεωρώντας ο Θεός "τά πάντα, όσα έποίησέν", χέμισε πλέον από απέραντη ικανοποίηση, γιατί τα έργα του, στο σύνολο τους, ήταν "καλά λίαν"...

Αλλά δεν είναι μόνο ο Θεός που αισθάνεται εσωτερική ικανοποίηση από την εργασία του. Αυτό το αίσθημα το απολαμβάνει και ο άνθρωπος. Το βιβλίο του Εκκλησιαστή γράφει ότι δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από το να ευφραίνεται ο άνθρωπος με το αποτέλεσμα της εργασίας του. Και προσθέτει πως αυτή η ικανοποίηση είναι φυσική για τον άνθρωπο, αφού εκείνο που του δόθηκε (από τον Δημιουργό του) είναι ακριβώς αυτό: η εργασία. Ακόμη και ο μόχθος που προστέθηκε στην εργασία του ανθρώπου, μετά την πτώση του από τον Παράδεισο, δεν εμποδίζει την εσωτερική ικανοποίηση που μπορεί να αισθανθεί κανείς από την εργασία που κάνει, αφού και ο μόχθος δόθηκε από τον Δημιουργό του ανθρώπου.

Η εργασία, λοιπόν, για τον αρχαίο Ισραηλίτη, όχι μόνο δεν επιβάλλεται ως τιμωρία στον άνθρωπο, έπειτα από την πτώση του, που εξ αιτίας της καταδικάσθηκε να φύγει από τον Παράδεισο, αλλά συνδέεται με την εσωτερική ικανοποίηση του ανθρώπου, αυτή την ικανοποίηση ακριβώς που συμβολίζει ο Παράδεισος».

Π. ΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, (1997), «Η εργασία ως θεϊκή εντολή και ανθρώπινη ανάγκη»,

στο: Εργασία και σχέσεις αλληλεγγύης οικογενειακού τύπου,

Αθήνα: Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών, σσ. 65-71,

[διατίθεται και στο: [\[diakonia.gr/gr_main/catechism/theologia_zoi/themata.asp?cat=poi%NF=1&main=\]\(http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/catechism/theologia_zoi/themata.asp?cat=poi%NF=1&main=texts&file=6.htm\)
\[texts&file=6.htm\]\(http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/catechism/theologia_zoi/themata.asp?cat=poi%NF=1&main=texts&file=6.htm\) {τέλευταία ανάκτηση: 14 / 12 / 2016}\].](http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/catechism/theologia_zoi/themata.asp?cat=poi%NF=1&main=</p></div><div data-bbox=)